

nødne midler, må vi fra statens side gå ind og sørge for f.eks. at få etableret nogle flere ægte plejehjemspladser.

Der er sygehusområdet, hvor det på det seneste i den grad er blevet synliggjort for befolkningen, at dets ledelse og den måde, vores sygehusvæsen i Danmark er organiseret på, overhovedet ikke fungerer. Uanset hvor mange milliarder kroner der hældes på sygehuse og sundhedsvæsenet, kan man konstatere, at der er ventelister, og at folk i nogle tilfælde dør, inden de når at komme i behandling.

Et særligt område, vi har sørget for at afsætte penge til, er de mange forfærdelige skader, som hoftepatienter har været udsat for. Vi har afsat et beløb, således at disse mennesker kan få en hurtig kulancegodtgørelse, og så må alt papirarbejdet følge efter senere. Vi er skuffede over, at regeringen ikke har vist samme vilje til at hjælpe disse stakkels mennesker, som udelukkende har fået skader på deres helbred som følge af, at den offentlige sektor ikke fungerer.

Men der er andre ting inden for sundhedsvæsenet, som der er masser af penge til. Når en flok indvandrere på fødselsafdelingerne rundt omkring ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt, er man straks klar til forøgede bevilninger: Der skal ansættes tolke, og der skal være kurser osv., så de danske fødselsygeplejersker og læger kan være forstående, når de somaliske kvinder spytter på gulvene efter dem. Så er det bare et spørgsmål om, at folk skal have kurser og der skal ansættes nogle flere tolke, så er der ingen mangel på penge, så kan alting lade sig gøre fra dag til dag, men når en dansker har hjerteproblemer, kan vedkommende vente og i værste fald dø, mens vedkommende er på venteliste.

Jeg er nødt til at sige det, som det er: Den prioritering af samfundsressourcerne er Fremskridtspartiet imod. I Fremskridtspartiet mener vi, at så længe der er så store problemer med at give den danske befolkning en seriøs service, kan vi ikke dele ud af servicen andre steder.

Derfor er vi også nødt til fra Fremskridtspartiets side at sige, at den fuldstændig afsporede diskussion, der har været i løbet af dagen på grund af nogle besparelsesforslag fra Venstre og De Konservative med hensyn til ulandene, har vi overhovedet ikke kunnet deltage i.

Vi synes, det er dejligt. Vi hilser både Venstre og Det Konservative Folkeparti velkommen med deres ændringsforslag. De er slet ikke vidtgående nok, for de 16 mia. kr., Danmark forærer

væk til udlandet hvert eneste år henholdsvis i ulandsbistand, i miljøkatastrofebistand og i Øst-hjælp, er 16 mia. kr. for meget.

Når hr. Elmquist fra Det Radikale Venstre fra talerstolen hævder i sit indlæg, at Danmark som følge af disse ulandspenge får en øget afsætning til gavn for betalingsbalancen og beskæftigelsen, er det jo fuldstændig den samme argumentation, som hvis købmanden stiller sig ud på gaden og deler tusindkronesedler ud og siger: Vil I ikke godt gå ind i min butik og købe nogle varer! Det bliver hverken han eller de pågældende rigere af.

Om Danmark forærer penge væk, eller om vi forærer producerede varer væk, er fuldstændig ligegyldigt. Vi bortkaster for 16 mia. kr. velfærd hvert eneste år, og det er Fremskridtspartiet modstander af. Det er en skændsel, at man er parat til at ofre så mange penge, og at Danmark på trods af vores økonomiske problemer ligger i toppen som et af de lande i verden, der giver allermost i ulandsbistand. Det vil vi ikke være med til, og derfor har vi også på det område en række ændringsforslag.

Så er der hele flygtningeområdet. Det snakker man jo ikke ret meget om længere, for det er, som om det problem vel egentlig har løst sig selv. Vel har det ej! Nok er tilstrømningen af flygtninge ikke så stor, som den har været tidligere, nok er belægningsprocenten på modtagecentre ikke så høj, som den har været tidligere, men i stedet har vi alle de afledte udgifter.

Det er både i staten og så sandelig også i kommunerne, man har de mange afledte udgifter, når der til enhver tid er en interessegruppe, der er parat til at stille sig op og kæmpe for, at forskellige indvandrergupper og flygtninge selvfølgelig skal have kulturcentre og steder, hvor de kan mødes og hygge sig og komme foran i boligkøen. Og er der en enkelt dansker, der kommer til at fnyse i den anledning, er man parat til at udgive forskellige former for statspropaganda, der fortæller, at folk er nogle slemme racister, hvis de ikke kan være forstående.

Hvor i verden kan en dansker rejse hen og på tilsvarende vis blive tilgodeset med milliardbevillinger til kulturcentre og undervisning i eget sprog? Svaret er: Ingen steder, og derfor hører de mange bevillinger ikke hjemme på finansloven. Fremskridtspartiet har derfor stillet forslag om, at en række af bevillingerne til flygtninge bliver nedsat.

Så har vi hele kulturområdet, og her er der heller ingen grænser for, hvor mange penge